

GÖLGE

Orhan KAÇAR*

... Ben on yedi yaşında gençliğimin baharında olan Rubar adında bir çocuktum. Halep'te küçük bir köyde yaşıyordum.

Her sabah horozların sesi ile uyanır,
Öğlen kuşların sesi ile kendime gelir,
Akşam zifiri karanlık çökünce dağdan esen soğuk ve sert rüzgârın sesinden eve koşardım...

Doğan güneşle beraber evden çıkar arkadaşlarımla köyün dışındaki mezarlığın yanında toplanır ne oynayacağımıza karar veririz. Her zaman hepimiz ilk top oynayalım derdik ve karar aldıktan sonra köyün mezrasına giderdik. Kale direklerini taşla belirleyip iki kişi takımları kurduktan sonra oynamaya başladık. Maç bitince kazanan taraf halay oynar, şarkı söylerdi kaybeden takımın oyuncularını ise kendi aralarında tartışarlardı ama sonra hepimiz beraber halay oynar şarkı söyledik. Küslük ve tartışmalarımız on dakika bile sürmezdi hemen barışırdık.

Maçtan sonra öğle yemeğini yemek için eve giderdik. Yemeğimi yedikten sonra tandır başındaki annemi öper koşarak buluşma yerimize giderdim. Arkadaşlarımla beraber akşama kadar misket oynardık. Hava kararınca eve dönerdik komşularımız bize gelirdi gaz lambasının etrafında herkes bağdaş kurup otururdu. Ablam tezek sobasında çay demlerdi. Sohbet muhabbet eşliğinde çaylarını içer geç saate kalmaz evlerine giderlerdi.

Ablam hemen yer yataklarımızı kurardı ve ailecek uyumaya giderdik. Yatağa girince bir an önce sabah olmasını isterdim, tekrar arkadaşlarımla toplanıp oyun oynamak için. Gözlerimi kapatırdım ama heyecandan ve mutluluktan uyuyamazdım, yatakta bir sağa bir sola döner sonra uyuya kalırdım. Gözümü açtığımda gün çoktan ağarmış olurdu.

Çobanlar dağa hayvanları otlatmaya,
Erkekler tarlaya çalışmaya,
Kadınlar tandır başına,
Çocuklar ise oyun oynamaya giderlerdi...
İnsanların gözlerinde yaşam aşkı vardı...

Hepimiz köyümüzde mutlu ve huzurlu yaşıyorduk, her şey çok güzeldi ama kısa bir süre sonra savaşın ortasında kalmış köyümüz artık insanların güldüğü değil, ağladığı ve öldüğü bir yer haline gelmişti. Bir sabah arkadaşlarımla yanına koşmadım, bir yere gideмедim, artık gülemiyorduk bile...

Artık sabah horoz sesi yerine bomba sesi, Öğlen kuş sesi yerine silah sesi, Akşam ise zifiri karanlıkta dağdan top ve tank sesi gelir oldu...
Dağda çobanların,
Tarlada erkeklerin,
Tandır başında kadınların,
Mezarlığın yanında ise çocukların cansız bedenleri...

Ölümün geleceğinden habersizdi herkes. Mezarlığın oraya koşardık oyun oynamak için ama artık güzel köyüm bir mezarlık haline gelmişti. Köyün meydanında yanında oturduğumuz ve su içtiğimiz çeşmeden su yerine kan akmaya başlamıştı. Artık

yaşama tutunmak için bundan sonra yapacağımız tek şey ölümün gölgesinden kaçmaktı.

Evimize isabet eden top ablamı bizden aldı, babam ve abim bizi hemen bodruma götürdüler, saklandık ve akşam olmasını bekledik. Abimin gözündeki korku, annemin ağıtları, babamın gözündeki acı beni daha da korkuttu. Babama sarıldım ve ne yapacağımızı sordum; geceyi beklememizi ortalık sakinleşince kaçacağımızı söyledi. Bir an önce havanın kararmasını istedim çünkü gündüz o kadar acıydı ki daha dün beraber top oynadığım, koştuğum, halay çektiğim, arkadaşlarımla cansız parçalanmış bedenleri güneş altında kokmaya başlamıştı, bu acıya dayanamıyordum.

Akşam oldu babam etrafı kontrol etmek için dışarı çıktı, içerde onu bekledik ama uzun bir süre dönmeyince başına bir şey gelmiştir diye endişelendik. Annem; 'biraz daha bekleyelim, baban gelmese dışarı aramaya çıkarız' dedi. Kısa bir süre geçtikten sonra koşarak biri içeri girdi benim babamdı; etrafın sakin olduğunu hemen hazırlanıp yola koyulmamız gerektiğini söyledi.

Hazırlanıp dağa doğru yola çıktık. Her yer çok sessizdi ama bu sessizlik ölümün getirdiği sessizlikti, kimse köyde yoktu sanki ölü bir zindanda tutulmuştuk. Karanlığın içinden köyden hızlıca uzaklaştık, başka bir vatana yaşam umuduyla...

Gece yarısı dağa vardık çok yorulmuştuk bu yorgunluk ölümden kaçışın yorgunluğu değildi, arkamızda bıraktığımız köyümüz ve ölen insanların yüreğimizde bıraktığı acının yorgunluğuydu. Dinlenmek için dağda bulunan mağaraya girdik, içerde ateş yakıp ısınmaya çalıştık. Dinlendikten sonra dışarı çıktım ve tepede kaya parçasının üzerinde oturarak ateşler içinde yanan, yıkılan köyümü izledim. İzlerken kendime şu soruyu sordum; acaba bir gün köyüme tekrar gelecek miyim? Cevabı çok zordu, tahmin bile edemiyordum önümdeki yaşamın bana ne göstereceğini, neler yaşayacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama bir gün bu hayata kendi ellerimle tutunursam topraklarıma geri dönecektim.

Abim babama ne yapacağımızı nereye gideceğimizi, sordu. Babam 'bize sahiplenecek, bizi kabul edecek tek ülkenin Türkiye olduğunu' söyledi. Uzun bir yolculuk bekliyordu bizi. Toparlandıktan sonra yeni vatanımıza doğru yola koyulduk.

Zorlu yolculuğumuz sırasında aklımda pek çok cevapsız soru vardı.

Türkiye'de insanların bize karşı tutum ve davranışları ne olacak?

Bizi sevecekler mi?

Bizi onlardan biriymiş gibi kabul edecekler mi?

Yol boyunca bunları düşünme durdum. Çünkü insanların artık değersizleştiği toplumlarla dolmuştu dünya. Artık yapılan tüm savaşlar insanların özgürlüğü için değil de güç, toprak ve para içindi. Gerçekten İnsanlar için bir şeyler yapılıncaya bu dünya güzel olacaktı.

Beş günlük yolculuk sonunda Türkiye vardık. Bizi sınırda hiç bekletmeden hemen kabul etiler ve bizi Aydın şehrine yerleştirdiler. Devletin bize verdiği olanakları görünce mutluluktan ağladım, yolda düşündüğüm tüm düşüncelerden kurtulmuştum artık. İnsanların bizi sevmesi, bizi kabul etmesi kadar güzel bir şey yoktu. Babam ve abime iş olanağı tanıdılar artık kalacak bir evimiz ve karnımızı doyuracak paramız vardı. Sanki burada kendi evimizdeydik gibi. Böylece aydınlık günlerin geleceği umudu artırmıştı.

Kısa bir süre sonra kaldığımız apartmanda karşı komşumuz Mustafa hoca evimize geldi. Kendisi lisede öğretmenlik yapıyordu ve benim okumam için ailemle konuştu. Tüm okul masraflarının kendisinin karşılayacağını söyledi. Babam 'ben de rubarın okumasını istiyorum ne gerekiyorsa da yapmaya hazırım' dedi. Mustafa hoca ile ertesi gün okula gittik kayıt işlemlerini yaptıktan sonra çarşıya gittik. Okul ihtiyaçlarımızın hepsini (defter, silgi, kalem, kitap) aldıktan sonra akşama doğru eve gittik. O kadar mutluydum ki anlatılmaz bir duyguydu.

Büyük bir heyecanla sabah okula gittim sınıfa girdiğimde utandım herkes bana bakıyordu, kısık bir ses ile merhaba dedim. Hoca yanıma geldi merhaba hoş geldin utanmana gerek yok seni sınıf ile tanıştırayım dedi. Sınıf arkadaşlarım ile tanıştıktan sonra ders işlemeye başladık. Ders işlerken sıra arkadaşım bana anlamadığın bir konu olursa yardımcı olacağını söyledi. Beni kendi araları-

na bu kadar çabuk almaları çok mutlu etti. Hepsi o kadar samimi ve içten ki anlatamam.

Okul hayatım iyi bir şekilde başlamış, iyi bir şekilde bitmeliydi. Kendime bir söz verdim bir gün doğduğum topraklara gidip öğretmenlik yapacağım...

On beş yıl sonra öğretmen olmaya hak kazanınca doğduğum topraklara gittim. Oradaki insanlara Türkiye’de kendime kattığım tüm değerli bilgileri aktardım. Onlara her zaman bir hayatın ve yaşam vaa-dinin olduğunu anlattım...

Evet, zamanın merhem olamayacağı yaralar vardır ama bu yaralar hiçbir zaman umudunuzu yok etmez. Bu yaraları bastırarak yaşam umuduna tutunursunuz...

Hayallerimi ve bana yaşam umudu veren TÜRK MİLLETİ VE TÜRK DEVLETİNE sonsuz teşekkürler...

*Orhan KAÇAR / Adnan Menderes Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü, Lisans Öğrencisi,

**Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)’ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı’nın PRODES dâhilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan “Göçmen Sorununa Genç Bakış” İsimli yarışmada hikaye dalında 6. olan eser.

AYDIN
yenifikir
HABER
genç ve geniş düşünener için
www.yenifikirhaber.com

SHADOW

... I was a child named Rubar who was in the bloom of my youth at the age of seventeen. I lived in a small village in Aleppo.

Every morning I wake up with the voice of the roosters,

At noon I was coming to myself with the voices of the birds,

In the evening when the darkness descends, I run home due to the sound of the cold, hard blowing wind from the mountain...

With the rising sun we were getting out of our houses and were deciding what to play together with my friends beside the graveyard outside the village. Every time when we decide what to play it was always the ball and then were going to the hamlet of the village after we decided. After setting the goalposts with stones and setting up two sets of teams, we started playing. The winner team of the match played halay, were singing and the players of the losing team were discussing among themselves but then we all together played halay and we would sing. Our arguments did not last ten minutes, so we made peace immediately.

After the game, we went home to eat lunch. After I had eaten my food, I went to the meeting place after kissing my mother who was in the head of the floor furnace. I played marble with my friends until the evening. When it gets dark we return back home and our neighbors come our house and everyone would sit in indian style around the gas lamp. My sister would steep tea in the heating stove. We would chatted in company with tea and they would go back to their home before late night.

My sister immediately settled our beds and all the family members would go to sleep. As soon as I entered the bed I would wanted it to be morning, to meet and play with my friends again. I closed my eyes, but I could not sleep due to excitement and happiness, I turned right and left in bed and then I fell asleep. When I opened my eyes, the day would have already been whitened.

The shepherds would go to graze the animals in the mountain,

Men would go to work in the field,

Women in front of floor furnace,

The kids would go to play a game ...

In the eyes of people there was love of life...

We all lived happily and peacefully in our village, everything was very beautiful, but a short time later, we were left in the midst of war, our village became a place where people no longer laughed but cried and died.

One morning I could not run to my friends, I could not go anywhere, we could even laugh anymore...

Now the sound of the bomb were heard instead of the voice of the cock,

At noon gunshot sounds were heard instead of the bird sounds,

In the evening, from as dark as pitch mountain the sound of the cannon and tank were heard...

The shepherds in the mountain,

The men in the field,

Women in front of floor furnace,

Besides the cemetery, the children's lifeless bodies ...

Everyone was unaware that death was going to come. The cemetery that we used to run to play a game, but now my beautiful village has become a graveyard. The fountain in the village square that we used to sit by and drink water no longer water flows from that fountain instead blood flows. To hold on to life all we have to from now on is to escape from the shadow of death.

The cannon that hit our house have taken my sister from us, my father and my brother took us to the basement immediately, and we hid there and we waited for the evening. The fear in the eyes of my brother, my mother's laments and the pain in the eyes of my father made me more scared. I hugged my father and asked him what we would be doing; He said that we would be waiting until night, and then we will run away. I wanted the air to darken as soon as possible because the day was so painful as recently as yesterday I had played ball, ran, danced halay, and now my friends' shredded lifeless bodies began to smell under the sun, I could not stand this pain.

It was evening, my father went out to check, we waited for him inside, but we were worried that something had happened to him when he didn't return after a long time. My mother; 'Let's wait a little longer, if your father won't return we will go out to look out for him,' she said. After a short while, someone ran in and it was my dad; He told us that the

surrounding area is serene and we had to get prepared and ready to go.

We got ready and headed for the mountain. Everywhere was very quiet, but this silence was the silence that death had brought, no one was in the village, as if we were being held in a dead jail. We quickly moved away from within the darkness, to another homeland with the hope of life...

At midnight we arrived to the mountain we were so tired but this was not the fatigue of escaping death, but this fatigue was the pain left in our hearts by leaving our village and our dead people. We entered the cave on the mountain to rest, tried to warm up inside by lighting a fire. After resting, I went out and watched my ruined village, burning in the fire, by sitting on a piece of rock on the hill. While watching I ask myself this question: Will I come to my village again someday? The answer was so hard, I could not even imagine what my life forthcoming would show me, what I would face and where I would go I didn't know. But someday if I hold on to life with my hands I will return back to my land.

My brother asked my father what we would do, where we would go. My father said, 'Turkey will embrace us, Turkey is the only country to accept us'. A long journey was ahead of us. After pulling ourselves together, we were on the path to our new home.

During our tough journey there were many unanswered questions in my mind.

What will be the attitude and behavior of people in Turkey towards us?

Will they love us?

Will they accept us as if we were one of them?

I kept thinking about all these all along the way. Because the world has been filled with societies where people are now worthless. All the wars made now are not for the freedom of people but for power, land and money. This world would be nice when something was really done for the people.

We were in Turkey at the end of the five day trip. They immediately accepted us at the border and placed us in the city of Aydın. When I saw the possibilities that the state gave us, I cried with happiness, I got rid of all the thoughts that I thought on the way. There was nothing as nice as people to love us and to accept us. They gave my father and my brother the opportunity to work and now we have a home and we have enough money. It's like we

were here in our own home. Thus, the hope of the oncoming of bright days increased.

Our neighbor, Mustafa hodja, came to our apartment after a short while. He was a teacher in high school and spoke to my parents for my education. He said that he would cover all my school expenses. My father said 'I want rubar to go to school, I am ready to do whatever that is needed'. The next day we went to the bazaar with Mustafa teacher after we had done the registration. After taking all of my school needs (notebook, eraser, pen, book), we went home towards evening. I was so happy that it was an unexplained feeling.

I went to the school in the morning with great enthusiasm, I was embarrassed when I entered class, everyone was looking at me, I said hello with a raucous voice. The teacher came to me and said hello you do not need to be embarrassed let me introduce you to the class. After meeting my classmates, we started the course. My friend told me that if there will be something I won't understand, he would help me. It made me very happy them taking me between each other so quickly. They are all so frank and sincere.

My school life had begun in a good way and it had to end well. I made a promise to myself that I will go to my land where I was born one day and will become a teacher and teach ...

Fifteen years later I went to the lands where I was born when I became a teacher. I have given all the valuable information I have gained in Turkey to those people there. I always told them that there is a life and a life promise ...

Yes, there are injuries that time can't be an ointment, but these sores will never destroy your hope. You can hold on to the hope of life by suppressing these injuries ...
Endless thanks to TURKISH NATION AND TURKISH STATE for giving me my dreams and the promise of life...

Ich war noch ein 17 Jähriges junges Kind mit dem Namen Rubar. Ich lebte in Halep auf einem Dorf, Jeden Morgen wachte ich mit den Stimmen der Hähne auf, Am Mittag kam ich zu mir mit dem Klang Vögel, Wen am Abend nach Einbruch der Dunkelheit, der Wind von den Bergen kalt bläst lief ich nach Hause. Nach

dem die Sonne aufgegangen war sammelten wir uns mit Freunden neben dem Friedhof außerhalb des Dorfes. Dort hatten wir uns entschieden über was wir spielten. Jedes Mal, haben wir uns auf Spielball entschieden und dann gingen wir alle zum Dorfplatz. Nach dem wir die Torpfosten mit Steine identifizierten und zwei Mannschaften ausgestellt waren, begannen zu spielen. Nach dem Spiel hatten die Gewinnerseite gefeiert und getanzt, die Verlierer hatten unter sich gestritten, aber zum Schluss hatten wir zusammen gefeiert. Unsere Streit beendeten gleich nach 10 Minuten mit Frieden. Nach dem Spielen gingen wir nach Hause zu Mittag essen. Nach dem Essen küsst ich meine Mutter beim Brot backen und ging zu unserem Treffpunkt.

Wir spielten mit meinem Freund bis zum Abend Kugelspiel.

Nach Einbruch der Dunkelheit kehrten wir nach Hause zurück und sammelten bei uns. Alle hockten uns um die Gaslampe herum. Meine Schwester machte uns Tee in den Ofen, indem Mist brennte.

Die Unterhaltung dauerte nicht lange nach dem Tee trinken gingen sie alle nach Hause. Meine Schwester bereitete sofort unsere Betten fertig auf die Erde und dann gingen wir als Familie zum Schlafen. Wenn wir Schlafengehen wollten ich das schnell morgen wird um wieder mit den Freunden zu spielen zu können. Ich schloss die Augen, aber von Aufregung und Glückseligkeit konnte ich nicht schlafen. Als ich wachte war es schon Tag geworden. Berghirten gingen um ihre Tiere zu weiden, die Männer gingen zur Landarbeiten, die Frauen waren vor dem Brotfen, die Kinder gingen zum Spielen...

Man sah an ihren Augen die Lebensfreude... Wir alle lebten glücklich und zufrieden in unserem Dorf, alles war sehr schön, aber unser Dorf war nach kurzen mitten in einem Krieg, wo sich nun die Menschen nicht mehr lachen sondern weinten und starben...

In keiner morgen mehr konnte ich zu meiner Freunde gehen oder gelaufen...

Wir konnten nicht einmal lachen... Nun, war am Morgen statt Hahn Geschrei Bombenanschlage zu hören,

Am Mittag statt des Vögel Klangs waren Schüsse zu hören, Am Abend kamen nun aus Dunkelheit der Berge die Stimmen des

Bombenanschlags. Hirten in den Bergen, Die Männer auf dem Acker, Die Frauen vor dem Brotfen, Und die Kinderspielend beim Friedhof, lagen jetzt ihre Leichen überall...

Der Tod war ihnen nicht bewusst. Wir eilten immer dort in der Friedhof des Dorfes zu spielen, aber jetzt war überall ein Friedhof geworden. In dem Brunnen auf dem Dorfplatz wo wir immer Wasser getrunken hatten fließt nun Blut anstatt Wasser.

Das einzige, was wir danach taten, um zu leben, sich aus dem Schatten des Todes fliehen. Beim Bombenanschlag wurde meine Schwester getroffen, Sie starb. Meine Vater und mein Bruder haben uns gleich in Keller versteckt und haben gewartet bis Abend wurde. Die Angst in den Augen meines Bruders, die Totenklage von meiner Mutter und die Schmerzvolle Augen meines Vaters erschreckte mich noch mehr.

Ich umarmte meinen Vater und fragte ihm was wir nun machen werden.

Er sagte mir wenn sich alles wieder geruht hat von hier fortzugehen.

Ich wünschte gleich wieder das es Nacht wird, weil die Leblosen Körper von meinem Freunden überall zerstreut dar standen auf der Sonne begannen zu stinken.

Ich konnte diese schmerzen nicht mehr ertragen. Es wurde Abend, wir haben gewartet, er kam nicht und wir waren besorgt auf ihm. Meine Mutter: „lass uns noch warten, wen er nicht kommen sollte können wir ihn suchen gehen“.

Kurz danach kam der Vater zurück und sagte; es ist so weit bereitet euch vor, wir gehen. Wir gingen in die Richtung der Berge los. Überall war sehr ruhig, aber dieses Schweigen war die Stille, die Tod brachte, als waren wir gefangen genommen in einem Totenstadt. Wir gingen in der Dunkelheit aus dem Dorf hinaus auf neue Hoffnungen.

Nachtsüber kamen wir auf einem Berg, wir waren alle sehr Müde geworden durch den flucht. Aber vor allem die Menschen die wir hinter uns Liesen hatten uns sehr getroffen. Um uns zu erholen gingen wir auf einem Berg in die Höhle und versuchten ein Lagerfeuer anzumachen. Nach einer Ruhepause ging hinaus und setzte sich auf den Felsen und sah mein brennendes und zerstörtes Dorf. Ich fragte mich, würde ich je wieder zurück zu meinem Dorf kommen können? Die Antwort war sehr schwierig, weil ich

wusste nicht was noch in der Welt auf mich kommen könnte. Aber eines Tages wenn ich alles wieder im Griff bekam, wollte ich in diesem Land wieder zurück. Mein Bruder fragte meinem Vater, was wir jetzt machen und wohin wir gehen werden. „Die einziges Land die uns aufnehmen und behüten kann war die Türkei“ sagte mein Vater. Eine lange Reise wartete auf uns.

Wir machten uns wieder auf dem Weg zu unserer neuen Heimat.

Es gab so viele offene Fragen in meinem Kopf während unserer beschwerlichen Reise. Wir wussten natürlich nicht wie die Einstellung den uns sein werden.

Ob sie uns mögen werden?

Werden sie uns akzeptieren, wie einer von ihnen? Die ganze Reise nach habe ich mir darüber Gedanken gemacht. Weil die Werte der Menschen wurden von heutigem Weltgemeinschaft immer schlechter. Nun wurden alle Kriege in der Welt nicht um die Freiheit der Menschen, sondern für Geld, Macht und Land gemacht.

Wir kamen am Ende einer fünftägigen Reise in der Türkei an.

Man hat uns vor der Grenze nicht warten lassen und gleich aufgenommen.

Wir wurden in die Stadt Aydın angesiedelt.

Als ich sah was wir alles bekommen hatte von der türkischen Regierung war ich hoch begeistert. Ich war nun befreit von schlechtem Gedanken. Was gibt es noch schöneres als von anderen Menschen mit Freude akzeptiert zu werden. Sie gaben meinem Vater und meinen Bruder Arbeitsmöglichkeiten. Wir konnten uns selbst jetzt ernähren.

Als wäre es unser eigene Heimat. Solche helle Tage gaben uns eine bessere Aussicht auf die Zukunft. Nach einer kurzen Zeit, kam der Nachbar Mustafa zu uns nach Hause.

Er war ein Lehrer. Er war Lehrer in der Schule und sprach mit meiner Familie über meine Bildung. Er sagte, all die Kosten für die Schulen wird er es bezahlen.

Mein Vater und ich wollten das Rubar zu Schule geht. Wir gingen am nächsten Morgen mit Mustafa Lehrer zu Schule für die Eintragung. Danach gingen wir in die Stadt um die Schulsachen (Heft, Radiergummi, Bleistift, Buch) einzukaufen.

Ich war so glücklich, wie in einem Traum. In der früh am Morgenging ich mit einer großen Begeisterung in die Schule.

Alle schauten mich an, mit einem schüchterner Stimme hatte ich sie begrüßt. Der Lehrer kam zu mir und machte mich mit der Klasse bekannt.

Ich müsste nicht schämen sagte er und begann gleich mit der Unterricht. Beim Unterricht sagte meine Tischpartner, er würde mir helfen im Themen die ich nicht verstanden habe. Dass sie so schnell akzeptiert haben machte mich glücklich.

Sie waren so freundlich und aufrichtig, ich kann es nicht erklären.

Die Schule begann in einer guten Art und Weise und sollte auch so beenden. Ich hatte mir geschworen eines Tages in meinem eigenen Heimatland Lehrer zu werden. Nach fünf Jahren als ich Lehrer wurde ging ich wieder zu meiner Heimat wo ich geboren wurde zurück. Ich habe die Menschen dort die wertvollen Informationen von der Türkei übertragen. Ich habe ihnen erklärt dass es einem Versprechen des Lebens gibt...

Ja, sicherlich gab es Wunden die der Zeit nicht heilen kann aber eine Wunde kann niemals die Hoffnungen vernichten. Diese Wunden halten die Hoffnung noch am Leben... Eine ganz großen und ewigen Dank an die TÜRKİE UND AN DAS TÜRKISCHE VOLK... Denn sie haben mir meine Träume und meine Hoffnungen auf das ewige Leben wiedergegeben.

للرعي بها والعمال للفلاحة والنساء
يحضرون الطعام اما الاطفال فيذهبون
للعب واللهو

كل من كان في قريتي كان يعيش سعيدا
كل شئى كان جميلا لكن وفي مدة قصيرة
فقط وبعد ان حلت الحرب على قريتنا
اصبح الناس بدل الضحك يكون
لم اعد استطيع الذهاب للقاء اصدقائي ولا
لاي مكان اخر بل لم اعد سعيدا فقد اصبح
بدل صوت الديك صوت القنابل وبدل
صوت الطيور صوت الرصاص اما في
المساء اصيح صوت القذائف يعم المكان
في الحبال جتث الرعاة في الحقول اجساد
العمال وبجانب المقبرة اجساد الاطفال تعم
المكان لم يكن اي احد يعلم بقدوم الموت
فقدما كنا نذهب لنلعب بحانب المقبرة اما
اليوم فقد تحولت قريتي الجميلة هي نفسها
الى مقبرة ففي ساحة القرية وبحانبتها حيث
كنا نلعب ونشرب من حنفيتها فقد اصبحت
تصب الدماء بدل المياه فمن الان وصاعدا
اصبح الحل الوحيد للبقاء على قيد الحياة
هو الهرب من شبح الموت
فالقذيفة التي اصابنا منزلنا اخدت منا
اختي لذلك اخدنا ابي واخي مسرعين
البودروم هناك اختبنا وانتظرنا الى غاية
حلول الليل فذلك
الخوفالذيكان موجودا فباعين اخي وصوت
بكاء امي وحزن ابي كل ذلك زاد من شدة
هلعي وخوفي عانقت ابي وسالته ماذا
عسانا ان نفعل فاخبرني اننا سنهري عند
هدوء الوضع و حلول الظلام اردت ان
يحل الليل سريعا ففي النهار يكون كل
شيء سيء فاصدقائي اللذين لعبت
وركضت ولهوت معهم فاجسادهم اليوم
معفنة وملقاة تحت اشعة الشمس فعال لا
استطيع تحمل كل هذا الالم
حل الظلام وخرج ابي لتفقد الوضع
انتظرناه وقتا طويلا لكن وبعد تاخره

انا ربار ذلك الطفل بعمر الربيع ذو السبعة
عشر سنة كنت اعيش بقرية صغيرة بحلب
كنت كل صباح استيقظ على صياح الديك
وفي الزوال استرجع نشاطي بصوت
الطيور وفي المساء وعلى صوت الرياح
العاتية القادمة من الجبال اعود الى المنزل
ركضا كنت اخرج كل صباح من البيت مع
طلوع الشمس للذهاب للقاء اصدقائي
فنجتمع بجانب المقبرة التي كانت توجد
خارج المدينة ونحدد لعبة اليوم كنا دائما
نختار لعب كرة القدم
بعد ان كنا نحدد المرمى بواسطة الحجارة
نيدا للعب على شكل فريقين وبعد انتهاء
المباراة يرقص ويغني الفريق الفائز فرحا
بذلك اما الفريق الخاسر فكان لاعبه
يدخلون في نقاش بينهم لكن رغم ذلك كنا
نجتمع ونرقص ونغني من جديد وخصامنا
كان لايتعدى الدقيقة فقط ثم نتصالح
بعد المباراة كنا نذهب لتناول وجبة الغداء
بعد الاكل وقبل التوجه للمكان الذي كنت
اجتمع فيه معهم اقبل راس امي وهي
جالسة بمحاذاة الفرن كنا نلعب بالكرة حتى
المساء ومع حلول الظلام نرجع للبيت
فيقوم جيراننا باحضار مصباح مصباح
الغاز التقليدي فنجتمع سويا على شكل حلقة
فنقوم اختي بتحضير الشاي على الموقد
فنغوص في مواضيع ممتعة الى ساعات
متاخرة من الليل وبعد ذلك نفترق فيذهب
كل واحد الى بيته
تسارع اختي في تحضير اسرتنا على
الارض فنخلد جميعا الى النوم في كل ليلة
كنت استلقي فيها على سريري اتمنى ان
يحل الصباح بسرعة لنلعب انا واصدقائي
فمن شدة السعادة كنت لا استطيع اغلاق
عيناى لكي انام وبعد العديد من المحاولات
والتقلب يمينا ويسارا استسلم اخيرا له
وعند فتح عيناى يكون الصباح قد اشرق
منذ وقت طويل فالراعي يذهب بماشيته

في كل هذا فالحياة اصبحت مليئة
بالمجتمعات التي لاتقدر قيمة الانسان
حيث اصبحت كل الحروب تطبق ليس من
اجل حرية الشخص بل من اجل وطنه
وماله كانت الحياة ستكون جميلة لو
تصرف الانسان بشكل جيد
بعد خمسة ايام من السفر حللنا اخيرا
بتركيا قاموا باستقبالنا على الحدود دون
انتظار مطول بعد ذلك نقلونا الى مدينة
ايدن التركية عندما علمت بالامكانيات
التي منحتها لنا الدولة فقد بكيت من شدة
الفرحة فقد تخلص عقلي من كل تلك
الافكار السيئة حب الناس وقبولهم لنا
احساس لا يوصف استطاع ابي واخي
الحصول على عمل فاصبح لنا معاش يسد
حاجياتنا من اكل وشرب بل واصبح لنا
كذلك منزل يايونا كاننا هنا في موطننا
الذي تركناه ورائنا فهكذا اصبحت ايام
مليئة بالامل تلوح في الافق بعد مدة
قصيرة زارنا جارنا الاستاذ مصطفى الذي
كان يقطن معنا في نفس العمارة حيث
اخبر اهلي بضرورة متابعة تعليمي بل
على استعداد لدفع تكاليفها
* انا ايضا اريد ان يتابع روبان دراسته
ومستعد انا كذلك للقيام باي شئ لتحقيق
ذلك * اجابه ابي في اليوم الموالي ذهبت
مع الاستاذ مصطفى الى المدرسة سويا
وبعد القيام بعملية التسجيل ذهبنا الى
السوق لشراء متطلبات الدراسة من قلم
وكتاب وغيره و في المساء عدنا الى
البيت كنت سعيدا جدا لن استطيع وصف
ذلك الاحساس قط
بكل عزيمة واصرار توجهت الى
المدرسة في الصباح الباكر فعند دخولي
القسم خجلت كثيرا فقد كان الكل يحدق بي
وبصوت مخنوق القيت التحية اقترب مني
الاستاذ مرحبا ومخاطبا لي بانه لا داعي
للخجل فسيعرفني على بقية القسم

اصابنا الذعر من ان مكروها قد اصابه
اخبرتنا امي ان ننتظر قليلا فان لم ياتي
سنخرج للبحث عنه بعد فترة دخل ابي
مسرعا البيت مخبرلنا انه يجب علينا
الاستعداد للمغادرة فالوضع امن في
الخارج
جمعنا امتعتتنا وغادرنا كل شئ كان
هادئا فقط كان هاذ الهدوء هدوء الموت
لاغير
لم يكن احد موجود في القرية احسست
كاننا في زنزانة الموت اباعدنا بسرعة من
القرية املين العيش في وطن اخر وصلنا
الى الجبل بحلول منتصف الليل منهكين
من التعب فقط التعب الذي احسنا به ليس
تعب الهرب من الموت بل التعب الذي
اصاب قلوبنا عند تركنا ورائنا قريتنا
واصدقائنا الذين ماتوا
دخلنا الى المغارة الموجودة في الجبل لكي
نستريح قمنا باشعال النار وتدفئة انفسنا
بعد ذلك خرجت من المغارة وجلست على
صخرة محادية لها انظر الى قريتي التي
احترقت وسط النيران ودمرت كليا وانا
علي هذه الحالة سألت نفسي هل ياترى
ساعود مجددا اليها الجواب صعب حتى
انني لم استطع تخمينه الحياة التي امامي
الان ما عساها تخبئه لي ماهي الاحداث
التي ساعيشها مجددا محققا كنت اريد
العودة الى موطني مجددا
سال اخي ابي الى اين سنذهب وماذا
سنفعل اجابه ابي بان البلد الوحيد الذي
باستطاعته ضمنا اليه والقبول بنا هي
تركيا فقد كان ينتظرنا سفر طويل فبعد
حزم امتعتنا توجهنا نحو موطننا الجديد
خلال سفرنا الصعب ذاك كان هناك
العديد من الاسئلة التي تجوب عقلي دون
ايجاد اجوبة لها كيف سيكون تعامل
مواطني تركيا تجاهنا هل سيحبوننا وهل
سيقبلوننا كفرد منهم طوال رحلتنا فكرت

بعد تعرفي على زملائي بدانا الدرس
فاخبرني زميل كان يجلس بجانبني بان
اطلب مساعدته ان استعصى علي الفهم
فقبلهم لي بينهم بهذه السرعة اسعدني كل
زملاء الصف كانوا قريبين لي ورائعين
فعلا

بدات حياة المدرسة بداية جيدة وستنتهي
بشكل جيد ايضا فقد قطعت على نفسي
وعدا منذ اول يوم دراسة انه سارجع يوما
ما الى وطني وساكون مدرسا ناجحا وها
انا وبعد خمسة عشر سنة اصبحت ما اريد
وعدت الى وطني حيث قمت بمشاركة كل
تلك الاشياء القيمة التي لقتها لي تركيا فقد
علمتهم ان للحياة والزمان وعد موجود
دائما

نعم فالزمن ليس دائما ذلك المرهم لكل
جروحنا فلا يجب على هذه الجروح ان
تفقدنا الامل بل يجب علينا تفاديها للتعلق
بالامل

واخيرا وليس اخرا اشكر ابشعب التركي
والدولة التركية لمنحها لي الامل في الحياة
وتحقيق احلامي

прозвище –ТЕНЬ

Я был мальчик по имени Рубен,
который семнадцать лет юности
моей весны. Я жил в маленькой
деревне в Алеппо.

Каждое утро она просыпается со
звуком петухов,
полдень доходы себя со звуком
птиц,

Вечерний пич-дует холодный с
горы после наступления темноты, и
я побежал домой от резкого ветра
звук ...

Мы решили, что мы будем играть
вместе с восходом солнца
собираются из дома рядом с

кладбищем за село со своими
друзьями. Каждый раз, когда мы все
идем на хутор села после первой
игры мяча, и я говорю, что мы
примем решение. После установки
двух комплектов стоек
идентификации камней мы
начинаем играть. Мачплей канаты
закончили победившую сторону, в
то время как игроки проигравшей
команды обсуждают между собой,
но тогда они будут петь все песни
мы поем играть с веревками. Теперь
мы обсудим мир бы даже взять
нашу середину утро и десять минут.

После матча, мы идем домой, чтобы
пообедать. После еды обед поцелуи
моя мать была диагностирована в
начале я имел обыкновение идти
работать на наше место встречи. Мы
играли в шарики с друзьями до
вечера. Наш сосед возвращается
домой после наступления темноты,
он будет сидеть, скрестив ноги, все
вокруг нас имели доход газовых
ламп. Моя сестра была в навозных
печах заваривать чай. Не
задерживаться часы включают чай в
сопровождении чат разговор будет
идти в свои дома. Моя сестра была
немедленно устанавливает наше
место мы идем спать и спать всю
семью. Жаль, что я вошел в момент
перед сном утром, собираются
вместе, чтобы играть в игры с моими
друзьями снова. Я закрыл глаза, но я
не мог заснуть от волнения и
счастья, я заснул в постели после
правой и левых поворотов. Я открыл
мои глаза были бы уже седые дни.

Горные пастухи пасут животных,
Мужчины, работающие в этой
области,

Женщины по определению,
Дети ходили, чтобы играть ...

У глаз Людей был любовь
жизни ...

Мы все жили счастливо и мирно в
нашей деревне, все было очень
хорошо, но наша деревня вскоре
после войны больше не застряла в
середине, где люди смеются, плачут
и стало местом, где он умер.

Один из моих друзей не мог
работать на следующее утро, я не
мог пойти куда-нибудь больше

Мы не могли даже смеяться ...

Теперь, звуковые бомбы вместо
звука петухи по утрам,

В полдень звук птиц вместо
стрельбы,

Вечер был выколи горной
артиллерии и танков аудио доход ...

пастухи в горах,

Область мужчин,

Женщины диагностируется рано,

На кладбище рядом с трупами
детей ...

Смерть не знал никого из будущего.

Мы бросились туда, чтобы играть
красивое деревенское кладбище, но
теперь я стал кладбищем. Мы сидим
рядом с фонтаном на деревенской
площади, и вода, которую мы пьем
воду, а не потекла кровь. больше не

Единственное, что мы сделали после
того, как это было держать живой
побег из тени смерти.

Мяч попал мою сестру, который
взял нас к нашему дому, мой отец и
мой брат взял нас в подвале сейчас,
мы ожидаем, что он будет
храниться, и мы вечером. страх в
глазах моего брата, мама
сокрушается, боль в глазах моего
отца испугала меня еще больше. Я

обнял мой отец и спросил его, что
делать; ночь сказала нам ждать
стихла, как мы думаем. Я спросил ее,
за минуту до наступления темноты в
тот день, потому что было как вчера
я играл с мячом, я бегом, я взял
веревки, тертую бездыханное тело
моих друзей запах солнце, я не мог
терпеть боль.

Обед был мой отец вокруг, чтобы
проверить, мы ждем его внутри, но
что-то случилось долгое время, dö-
pemeyin Мы волновались. Моя мать;
«Давайте подождем немного
больше, мы идем в поисках отца не
вышло,» сказал он. Вскоре после
того, как мой отец шел один ход; Он
сказал, что нам нужно поставить
вокруг дороги теперь готов к
жителям.

Мы отправляемся в сторону гор,
подготовленных. Везде было очень
тихо, но эта тишина была тишина,
которая принесла смерть, там
никого не было, мы провели в
подземелье, если мертвые деревни.
Мы быстро от деревни через
темноту, надеясь на землю еще одну
жизнь ...

Мы очень устали в полночь горного
отдыха, что не утомительно
усталость из мертвых, наше село мы
оставим позади нас боль и
усталость, что осталось в наших
сердцах умер наш народ. Мы вошли
в пещеру в горах, чтобы
расслабиться, он попытался зажечь
огонь внутри потеплению. Отдохнув
горения в пламени вышел и сел на
скалу холма, я увидел, моя деревня
разрушена. Я задавал себе этот
вопрос во время просмотра;
Интересно, если я приду снова один

день свою деревню? Ответ был настолько трудно, я не мог даже представить себе жизнь впереди меня, чтобы показать мне, что то, что я испытал, я не знал, куда идти. Но один день я все время возвращаюсь к своей жизни, своими руками в этой стране.

что мы делаем, куда мы идем в Абу папа спросил он. будет папа взять нас, Турция является единственной страной, которая примет нас, сказал он. долгий путь, который ждал нас. После выздоровления, мы отправились в наш новый дом.

Были так много нерешенных вопросов в моей голове во время нашего трудного пути.

Что будет с нами против отношения и поведения людей в Турции?

Они любят нас?

Они собираются принять нас, как будто он один из них?

Я остановился, чтобы рассмотреть их по пути. Потому что люди больше не девальвация не была заполнена с мировым сообществом. Теперь, когда все войны сделаны за власть, а не свобода народа, за землю и деньги. Там действительно что-то для людей сделали, этот мир был бы хорошо. Мы в конце пятидневной поездки в Турцию в. Этиловый никогда не принимал сразу, не дожидаясь нас, и они поставили нас в приграничном городе Айдын. Я плакала от счастья, когда я увидел состояние объектов, предоставленных нам, как я думал, теперь я был от всех мыслей бесплатно. Люди любят нас,

принимают нас там не было ничего так красиво. Мой отец и мой брат были диагностированы рабочие больше не будут иметь дом, и мы были деньги, чтобы кормить наш желудок. Как будто здесь собственного дома. Так светлые дни подняли перспективу будущего.

Через некоторое время мы остались в квартире против нашего соседа учителя Мустафу пришел к нам домой. Он был учителем в средней школе, и говорил с моей семьей для моего чтения. он сказал, что будет покрывать расходы всех школ. Мой папа «Я хочу, чтобы читать то, что Рубаре я готов, если вам нужно сделать,»сказал он. Мы пошли в торговый центр после того, как делает учитель Мустафа пошел в школу на следующий день с процессом регистрации. все мои школьные нужды (книги, ластик, карандаши, книги), мы пошли домой после получения ближе к вечеру. Я был так счастлив, что это было неопишное чувство.

Я был смущен, когда я вошел в класс я пошел в школу с большим энтузиазмом утром все смотрели на меня, я поздоровался с хриплым голосом. Насреддин подошел мне поздоровалась не нужно стыдиться, позвольте мне представить вам приветствовать класс. После встречи с моими одноклассниками, мы начали работать классы. Он сказал, что курс будет помочь моему другу при обработке в качестве предмета вы не понимаете меня. Мы были очень рады принять их называть меня так быстро. Все, что я могу вам

сказать, что он очень дружелюбен и искренен.

Школа начала свою жизнь в хорошем смысле, это должно закончиться в хорошем смысле. иди в землю, где я родился один день я дал обещание себе, я учитель ...

Пятнадцать лет спустя, я пошел в землю, где я родился для победы права быть учителем.

Я передать всю ценную информацию, которую я сам участвовал в народе бытует Турцию.

Я всегда говорю им, что жизнь и обещание жизни ...

Да, там не может быть мазью раны времени, но никогда не надеюсь, что это не разрушает ваши раны. Эти раны продолжать нажимать надежду на жизнь ...

Сдавший мне мои мечты и надежды на вечную жизнь благодаря Турецкому народу и турецкой республике ...

PSEUDO : L'OMBRE

J'étais un gamin a dix-sept ans mon nom est Rubar. J'habitais dans petit village à Alep.

Je me réveillais avec les cris des coqs tous le matin,

Je venais à la vie avec les cris des oiseaux tous les midis,

Je rentrais à la maison dans l'obscurité avec le vent de la montagne qui soufflait froid...

Avec le soleil qui se lève, on sortait de la maison avec mes amis pour jouer dans le cimetière du village. On réunirait et décidait le jeu. D'abord on jouait du foot. On arrivait au champs du village. On mettait les barres de pierre, deux personnes cho-

isissaient leur équipe. Le match commençait. Après le match l'équipe gagnant dansait et chantait. L'autre équipe disputait. Mais jamais ne se battre.

Vers le midi on rentrait à la maison pour déjeuner. Apres déjeuner je retournais au champs pour jouer aux billes avec mes copains jusqu'au soir. Au soir nos voisins venaient chez nous. Tôt le monde s'asseyait autour de la lumière de lampe à gaz. Ma sœur ainée servait. On parlait, bavardait buvait du thé. Vers le minuit tout le monde rentrait chez lui.

Ma sœur ainée préparait nos lits. Toute la famille allait dormir. Dans mon lit, je voulais que le matin arrive si vite. Pour jour avec mes copains. Je ne pouvais pas dormir. Je tournais à gauche et à droite dans mon lit. J'ouvrais mes yeux Voilà le matin.

Les bergers à la montagne pour les animaux,

Les hommes aux champs pour les travaux,

Les femmes à la cuisine,

Es enfants aux jeux...

Il y avait les émotions de vivre dans les yeux.

Tout le monde était heureux au village. Tout était bien. Mais puis la guerre civile est arrivée. Notre village était encore au milieu de la guerre. Les gens n'étaient plus heureux. Il est devenu un endroit où les gens meurent.

Un matin je n'ai pas pu courir avec mes amis. On ne pouvait plus rire.

Le matin, la voie des bombes au lieu de celle de coq

Le midi, la voie des armes au lieu de celle d'oiseaux

La nuit, dans l'obscurité la voie d'obus et de tanks

Les cadavres,

des bergers à la montagne,

des hommes aux champs,

des femmes à la cuisine,

des enfants à côté du cimetière

Tout le monde était ignorant de la mort. Nous avons couru au cimetière pour jouer. Mais le cimetière était partout. La fontaine coulait du sang au lieu de l'eau. Pour nous la seule émancipation c'était de quitter notre pays pour que nous survivions.

Une balle d'obus qui tombe sur notre maison a volé ma sœur. Mon père et mon frère nous ont caché à la cave. La peur dans les yeux de mon frère, les cris de ma mère et la douleur de mon père m'a fait peur. J'ai croisé mon père et j'ai demandé : « Qu'est-ce qu'on doit faire ? » Il 'a dit : « On attend ici jusqu'au minuit ensuite on s'enfuit. » J'ai voulu que la nuit arrive si vite. Parce que les corps de mes amis avec lesquels je jouais sont sentis mauvais. C'était la douleur insupportable.

La nuit tombait. Mon père est sorti dehors pour contrôler. Nous avons l'attendu. Mais après deux heures passées il n'est pas revenu. Ma mère nous a dit : « N'inquiétez pas il va revenir. » Quelques instants plus tard il est revenu. « Allons dépêchez-vous ! On prépare et on sort » a dit-il.

Nous marchions vers la montagne. Le silence était partout. C'était le silence de mort. Dans l'obscurité nous nous sommes enfuis vers une espoir d'une belle vie.

Au minuit on était dans la montagne. On était trop fatigué. Ce n'était une fatigue de marcher. C'était la fatigue de douleur des personnes laissées au village. Nous sommes entrés dans la cave pour nous reposer. On allumait le feu. Après le repos je suis sorti au dehors. Je me suis assis sur un rocher et j'ai regardé mon village qui était en feu. En regardant mon village je me demandais si je raturerai à mon village. C'était difficile à répondre. Mais si je serai tenu ma vie, oui je rentre-rai.

Mon frère que faire à mon père. Il a dit : « Le seul pays qui nous aide c'est La Turquie. Alors on y va. » Un voyage dur

nous attendait. On avait mis la rue. J'avais beaucoup de questions sans répondues dans ma tête. Les turcs comment nous accueillent ? Ils nous aiment ? Ils nous acceptent comme l'un de leur ? J'ai réfléchi tout ça pendant le voyage. Le monde est en plein de peuple dans lesquels le gens n'est pas important.

KÖLGƏ

... Mən on yeddi yaşında gəncliyimin baharında olan Rubar adında bir uşaqdım. Halepdə kiçik bir kənddə yaşayırdım.

Hər səhər xoruzların səsi ilə oyanar,

Günortan quşların səsi ilə özümə gəlir,

Axşam zülmət qaranlıq çöküncə dağdan əsən soyuq və sərt küləyin səmindən evə qaçardım...

Doğan günəşlə birlikdə evdən çıxar yoldaşlarımla kəndin xaricindəki qəbiristanlığın yanında toplanar nə oynayacağımıza qərar verərdik. Hər vaxt hamımız ilk top oynayaq dərdik və qərar aldıqdan sonra kəndin mezarına xərçdik. Qala dirəklərini daşla təyin edib iki adam komanda qurduqdan sonra oynamağa başladıq. Matç bitincə qazanan tərəf halay oynayar, mahnı oxuyardı itirən komanda oyunçuları isə öz aralarında müzakirə edərdilər amma sonra hamımız birlikdə halay oynayar mahnı oxuyardıq. Küslük və mübahisələrimiz on dəqiqə belə sürməzdi dərhal barışırdıq.

Matçdan sonra günorta yeməyini yemək üçün evə xərçdik. Yeməyimi yedikdən sonra dandır başındakı anamı öpər qaçaraq görüşmə yerimizə xərçdim. Yoldaşlarımla birlikdə axşama qədər misket oynayırdıq. Hava qərarın tərəfindən evə dönərdik qonşularımız bizə gəlir idi qaz lampasının ətrafında hər kəs bardaş qurub otururdu. Bacım təzək sobasında çay dəmlər idi. Söhbət söhbət yoldaşlığında

çaylarını ehtiva et keç saata qalmaz evlərinə xərclər idi.

Bacım dərhal yer yataqlarımızı qurardı və ailəliklə yatmağa xərçdik. Yatağa girincə bir an əvvəl səhər olmasını istəyərdim, təkrar yoldaşlarımla toplanıb oyun oynamaq üçün. Gözlərimi bağlayardım amma həyəcədən və xoşbəxtlikdən yata bilməzdim, yataqda bir sağa bir sola dönər sonra yata qalardım. Gözümü açdığımında gün çoxdan ağarmış olardı.

Çobanlar dağa heyvanları otlatmağa, Kişilər tarlaya işə, Qadınlar dandır başına, Uşaqlar isə oyun oynamağa xərclər idi...

İnsanların gözlərində həyat eşqi vardı... Hamımız kəndimizdə xoşbəxt və dinc yaşayırdıq, hər şey çox gözəl idi amma qısa bir müddət sonra döyüşün ortasında qalmış kəndimiz artıq insanların güldüyü deyil, ağladığı və öldüyü bir yer halına gəlmişdi.

Bir səhər yoldaşlarımla yanına qaça bilmədim, bir yerə gedə bilmədim, artıq

gülə bilmirdik belə... Artıq səhər xoruz səsi yerinə bomba səsi,

Günortan quş səsi yerinə silah səsi,

Axşam isə zülmət qaranlıqda dağdan top və tank səsi gəlir oldu...

Dağda çobanların,

Tarlada kişilərin,

Dandır başında qadınların,

Qəbiristanlığın yanında isə uşaqların cansız bədənləri...

Ölümün gələcəyindən xəbərsiz idi hər kəs. Qəbiristanlıq tərəfə qaçardığımız oyun oynamaq üçün amma artıq gözəl kəndim bir qəbiristanlıq halına gəlmişdi. Kəndin meydanında yanında oturduğumuz və su içdiyimiz bulaqdan su yerinə qan axmağa başlamışdı. Artıq

həyata yapışmaq üçün bundan sonra edəcəyimiz tək şey ölümün kölgəsindən qaçmaq idi.

Evimizə isabət edən top bacımı bizdən götürdü, atam və böyük qardaşım

bizi dərhal bodruma apardılar, saxlandıq və axşam olmasını gözlədik. Böyük qardaşımın gözündəki qorxu, anamın ağları, atamın gözündəki acı məni daha da qorxutdu. Atama sarıldım və nə edəcəyimizi soruşdum; gecəni gözləməyimizi ortalıq sakitləşincə qaçaçağımızı söylədi. Bir an əvvəl havanın qaralmasını istədim çünki gündüz o qədər ağrı idi ki daha dünən birlikdə top oynadığım, qaçdığım, halay çəkdiyim, yoldaşlarımla cansız parçalanmış bədənləri günəş altında iy verməyə başlamışdı, bu ağrıya dözə bilmirdim.

Axşam oldu atam ətrafı nəzarət etmək üçün çölə çıxdı, içəridə onu gözlədik amma uzun bir müddət dönə bilməyincə başına bir şey gəlmişdir deyərənə narahatlıqlandıq. Anam; 'bir az daha gözləyək, atan gəlməsə çölə axtarısa çıxarıq' dedi. Qısa bir müddət keçdikdən sonra qaçaraq biri içəri girdi mənim atam idi; ətrafın sakit olduğunu dərhal hazırlanıb yola qoyulmamız lazım olduğunu söylədi.

Hazırlanıb dağa doğru yola çıxdıq. Hər yer çox səssiz idi amma bu səssizlik ölümün gətirdiyi səssizlik idi, kimsə kənddə yox idi sanki ölü bir zindanda tutulmuşduq. Qaranlığın içindən kənddən sürətlə uzaqlaşdıq, başqa bir vətənə həyat ümidiylə...

Gecə yarısı dağa vardığımız çox yorulmuşduq bu yorğunluq ölümə qorğunluq deyildi, arxamızda buraxdığımız kəndimiz və ölənlərin insanlarımızın ürəyimizdə buraxdığı ağrının yorğunluğu idi. Dinlən/istirahət etmək üçün dağda olan mağaraya girdik, içəridə atəş yandıraraq istiləşməyə işlə/çalışdıq. Dinlən/istirahət etdikdən sonra çölə çıxışım və təpədə qaya parçasının üzərində oturaraq atəşlər içində yanan, yıxılan kəndimi izlədim. İzlərkən özümə bu sualı soruşdum; görəsən bir gün kəndimə təkrar gələcəyimi? Cavabı çox çətin idi, təxmin belə edə bilmirdim

önümdəki həyatın mənə nə göstərəcəyini, nələr yaşayacağımı, hara gedəcəyimi bilmirdim. Amma bir gün bu həyata öz əllərimlə yapışsam torpaqlarıma geri dönəcəkdim.

Böyük qardaşım atama nə edəcəyimizi hara gedəcəyimizi, soruşdu. Atam 'bizə sahiblənəcək, bizi qəbul edəcək tək ölkənin Türkiyə olduğunu' söylədi. Uzun bir səfər gözləyirdi bizi. Yığışdıqdan sonra yeni vətənimizə doğru yola qoyulduq.

Çətinlikli səfərimiz əsnasında ağılımda bir çox cavabsız sual vardı.

Türkiyədə insanların bizə qarşı tutum və davranışları nə olacaq?

Bizi sevəcəklərmi?

Bizi onlardan biriymiş kimi qəbul edəcəklər mi?

Yol boyunca bunları düşünə dayandım. Çünki insanların artıq dəyərsizləşdiyi cəmiyyətlərlə dolmuş idi dünya. Artıq edilən bütün döyüşlər insanların azadlığı üçün deyil də güc, torpaq və pul için idi. Həqiqətən İnsanlar üçün bir şeylər qurulmuşlunca bu dünya gözəl olacaqdı.

Beş gündəlik səfər sonunda Türkiyəyə vardım. Bizi sərhəddə heç gözlətmədən dərhal qəbul edilər və bizi Aydın şəhərinə yerləşdirdilər. Dövlətin bizə verdiyi imkanları görüncə xoşbəxtlikdən ağladım, yolda düşündüyüm bütün düşüncələrdən xilas olmuşdum artıq. İnsanların bizi sevməsi, bizi qəbul etməsi qədər gözəl bir şey yox idi. Atam və böyük qardaşıma iş imkanı tanıdılar artıq qalacaq bir evimiz və qarnımızı doyuracaq pulumuz vardı. Sanki burada öz evimizdəydik kimi. Beləcə işıqlıq günlərin gələcəyi ümidi artırmışdı.

Qısa bir müddət sonra qaldığımız mənzildə qarşı qonşumuz Mustafa müəllim evimizə gəldi. Özü lisedə müəllimlik edirdi və mənim oxumam üçün ailəmlə danışdı. Bütün məktəb xərclərinin özünün qarşılayacağını söylədi.

Atam 'mən də rubarın oxumasını istəyirəm nə lazımdırsa da etməyə hazırım' dedi. Mustafa müəllim ilə sabahı gün məktəbə getdik qeyd əməliyyatlarını etdikdən sonra bazara getdik. Məktəb ehtiyaclarımın hamısını (dəftər, silgi, qələm, kitab) götürdükdən sonra axşama doğru evə getdik. O qədər xoşbəxtim ki izah edilməz bir duyğu idi.

Böyük bir həyəcanla səhər məktəbə getdim sinifə girdiyimdə utandım hər kəs mənə baxırdı, batıq bir səs ilə salam dedim. Müəllim yanıma gəldi mərhəbə xoş gəldin utanmağına ehtiyac yoxdur səni sinif ilə tanış edim dedi. Sinif yoldaşlarım ilə tanış olduqdan sonra dərslə işləməyə başladım. Dərs işlərkən sıra yoldaşım mənə anlamadığım bir mövzu olsa köməkçi olacağını söylədi. Məni öz aralarına bu qədər tez götürmələri çox xoşbəxt etdi. Hamısı o qədər səmimi və içdən ki izah edə bilməm.

Məktəb həyatım yaxşı bir şəkildə başlamış, yaxşı bir şəkildə bitməli idi. Özümə bir söz verdim bir gün doğulduğum torpaqlara gedib müəllimlik edəcəyəm...

On beş il sonra müəllim olmağa haqq qazanınca doğulduğum torpaqlara getdim.

Oradakı insanlara Türkiyədə özümə qatdığım bütün qiymətli məlumatları köçürdüm.

Onlara hər vaxt bir həyatın və həyat vədinin olduğunu izah etdim...

Bəli, zamanın məlhəm ola bilməyəcəyi yaralar vardır amma bu yaralar heç bir zaman ümidinizi yox etməz. Bu yaraları basdıraraq həyat ümidini tutarsınız...

Mənə xəyallarımı və həyat ümidi verən TÜRK MİLLƏTİ VƏ TÜRK DÖVLƏTİNƏ sonsuz təşəkkürlər...

گوگه

... منجوانیبودمینامروباتکه
سالداشتمکهفصلیبهارمنوآغازگردیدهبود.

فوتبالمیکر دیمو امروز جسد هایشان را از زیر آفتاب گندید همی بینم.
به ایندردن دقاقتو تو انداشتم.
شبش دپدر مبخاطر کنتر و لبر و نر فتو خلیو قتگذشتا منیا آمد.
بهتسو بشو دیمو بالاخر هادمو حوطه ارماس تو میر ویم میگف
ت. آماد هشد هطر فکو همیر فتم.
محو طیبصدا بیو دو اینبیسدا بیعلامتو اقه همیر گبود.
کسینو ددر اطر افما تلیکهدر یکز ندانمر دهر انگهداشته باشی
بیصدا بود.
در تار یکیشباز شهر خویش مسافه گفتمو امیدبو دکهدیه کو طند
یگر مسافر تکنیم.
در نیمه شب بهکو هر فتمی بسیار خست هشد هیو دیم.
این خست هگ خست هگ یفر از مر گنبود.
خست هگ یمر گانسانهاو عقب گذاشتنر یه ما بود.
بخاطر رفعت هگ یه پیر و نبر آمد مدر سر سنگنست هقر بهو
رانه خودر اتماشا میکر دم. در وقت ماشا کر دناز خود پر سیدم.
آیا منکر از بهقر یه خودر میکر دم؟ جو ابان بسیار سخت بود.
نهمینکر دهنیتو انستمز ند هگ یمر ایچی چیز هار انشان می کند.
چگو نهز ند هگ یخو اهدا شدت. هیچنمیدانستیم.
امادر اینز ند هگ یکر وز همدادستانخو دتو اناییداشته باشم بهم
لکتو دخوا همبر گشت.
بر ادر ماز پدر میر سید که کجامیر ویم.
پدر مدر جو ایکشور یکهر ایما صاحب میر ایدتر کیه است گفتم.
یکسفر طو لانی داشتم.
بعد از جمع آوری ریشدنبر اهد مستقیم طر فو طندید حر کتکر دیم.
در سفر مشکلدر ذهنسو الهایی جو ابود.
رفتم مر دمتر کیه چگونخو اهد بود؟ آیا مار ادوستخو اهد داش
ت. آیا مار امتلخو دشانقبو لخوا اهد کرد.
در جر یانسفر همی تقسیمسو الهار افکر میکر دم.
چونجامعهو دنیا بهانسانهای بیبار ز شیر شد هیو د.
جنگها بخاطر آز ادیانسانها نبود.
فقط بخاطر پولو خاک جنگ میکر دند.
در حقیقت بخاطر انسانهای کار میشد ایندنیامقبول میشد.
بعد از 5 روز سفر بهتر کیهر سیدیم.
مار اهیچ معطلنکر دهقبول کردند. بهشهر و شنجا بجا کردن.
از مساعدا ساختن چیز های ضروری دول.
از خوشحالی گریانکر دم.
اکنون از فکر های کهدر راه کرد هیو دمنجات پیدا کردیم.
قبول انسان بهتر ینکار بود.
پدر و برادر مر ابه کار گرتا کنونجا بیو دباشو پولبر ای مصر فتغ
ذیه داشتیم. قسمی کهدر خانخو دز ند هگ میکر دم.
همینقسامی روز هابر و شنیز یاد میشد.
بعد از مدتکو تا همدسایه مقابله استاد مصطفی به خانها آمد.
خودشم علم لیسهبو دمیخو استمر ابهمکتب شامل کندها جاز هخان
وادها آمد هیو د. تمام مصار فمکتب را خودش بهوشگر فت.
پدر منیز گفتم. من هم میخو اهدم کهر و بار تحصیل کنم.
چهاحتیاج داشته باشد بر شاماد همی سازم.
صباحانروز همراه استاد مصطفی بهمکتب رفتیمو بهمکتب شامل
شدم.
بعد ابهقر طاسیهر فتمتا ما احتیاجات خودر از نگاه کتاب، فلم،

در حلبدر یکشهر ککو چکز ند هگ میکر دم.
هر صبح بهصد ایخرو سهایی دار شده چاشته با صد ایبلانک
ر مر احتمشید.
شبهاکهدر تار یکیهو ایبیا کاز بالایکو همایوز یدخانها می آمد.
صبحو قتی که آفتاب طلوع میکر داز خانیهیر و نشد همیر اهدوست
هایمدر اطر افشهر ماقبر ستانیمو جو دبو دانجامیر فتمو هر چه
از میکر دیمه ما هم فیصله میکر دیمو مو افتقمینمو دیم.
اکثر افوتبالمیکر دیمتیمبر ند هانگیز مز مهمیکر دو خوشحالی
میکر دیمو باز ند هدر بینخو دشانجنا لئمو دهیعدا همراهیایک
جایی خوشحالی میکر دیمو جنا لئما 15 دقیقه طو لنمیشید.
بعد از مسابقه بخاطر ناناچاشته خانها آمد هنانچاشتر امیخور دمود
وبار همادر مر ابوسید هبسا حهفو تبالر فته تا غر و بافتابو اطر ا
فتار یکیمیکر دیدمنه خانیهیر گشتو همسایه ها بهما هم ناموس
افر میشدند. در اطر افجر اچهار ز انوز ده میشتیم.
خواهر مجامی آوریو با هم میخور دیمصحبو محبت میکر دیم.
خواهر ما طاقها یخو ایما را آماد میکر دهمراه ما میله ما اتفاق
بهاطاقها یخو یس میر فتو میخو استمکمز و دتر صبحشو دکهنم
را اهدوستهایم فو تبالباز یکنمویان دستخوشحالیخو ابمنمیر د.
چشمانمرا ابسته میکر دمویلیباز همخو ابمنمیر د.
بالاخر هخو اب میکر دموقتی که چشمانمرا اباز میکر دمصبحی
شد.
چوپانها بهطر فکو هها بخاطر چرانندنگو سفند انخویش
مردانبر ایکار کردن بالایز مینه ایخویش
ز ناهمینیز بامصر و فیتها یخویشو اطفالبر ایباز یکر دنمیر فتد
د.
در چشمان انسانها یانو قتمحبتز ند هگ دید همیشه.
همه خر سندوق با مندر محیطز یستز ند هگیداشتمو همه چیز خو
بیو دو لیمدتکو تا هشر کما به خانجنگم بدلگر دید.
بجایخر سندیو خوشحالی،
گریه مو دهیچشمانما میخور د.
همه چیز دیگر گوشو نمیتو انستمانهمراه روز میکر دم.
بعد از جنگا دامه بد هم.
بهو صصد ایخرو صصدایمه او بر ایصد ایبلانک صدایتفنگمی
مد. و از بالایکو هها بجایهو ایباز هود هایتانکو تفنگ می آمد.
در دامنه کو هها جسد چوپان
بالایز مینجسد مر دان
و در قبر ستانجسد کو دکانا فتید هیو د.
از آمدنمر گهمه بیخبر بودند.
بخاطر باز یفوتبالر فقبر ستانمیر فتم.
اکنون شهر مبهی کهدر ستانم بدلگر دید.
در نزدیکی شهر به جایا یخو نجار میکر د.
فقط بعد از اینیگان چیز میکر دماز سایه مر گدور شدندو د.
توپیکهدر جنگ به خانها صابت کرد هیو دخوا هر مر از همگر
فت. پدرم، منو برادر مر ابه جایر د.
و پنانه کر دو منتظر تار یکیشبو دیم.
ترسچشمانمرا ادر موگر یه هایمادر ممر انیز ترساند.
پدر مر ابر سید ما چه خو اهدیم کرد.
بعد از توقف جنگاز اینجا فرار میکنم گفتم.
تار یکیشبر ایبصبر انهم منتظر بودم چر اکهدیروز همراه دوست
هایما هنگیز مز مهمیکر دیم.

كتابچه, پښلگرفتم. بعداشاممستقيمبهخانهامديم.
 آنقدر خوشحاليبودمكههيچگفتهنميتوانم.
 باهيچانبسيارزيادبهمكتبرفتم.
 داخصلنفشدمهر كس طرفمنسيلميكرد.
 بسيار شر ميديما هستهبر ايشانسلامگفتم.
 استادپيشمنآمدگفتسلامخوشآمديد.
 احتياجنداريكهپيشر ميبياتورا بهصنمصرفيكنم.
 بعداز معرفيهدر سدادنشرو عكرد.
 بعداز در سهمصنمفيرايمنگفت.
 هر درسيكهمشكلداشتياز منبپرس.
 تمامشانبسيار صميمبيودند.
 زندهگيمكتمبهيكشكالبسيار در ستميكگذشت.
 بشكلدرستخلاصشد.
 بهخودواعدهادامكهيكروز بهخاكخودرفتمعلمخواهمكر
 د. بعداز 15 سالبهخاكخودبرگشتم.
 بهانسانهايآنجاچيز هايكهدر ترقيهيدانگرفتمبهبهانهانتقال
 ادهبودم.
 بلي. بهانههار وقتزندگير اوارزشهايزندهگير افهمندم.
 زمانمرحمتدنبهدرهاست.
 و هيچوقتايئز خمهااميدهايما اوير اننميكند.
 اينز خمها با عثاميدزندگيهگيميشود.
 از ملتترقيهواز دولتتر كيهنتشكر بيبيايانميكنمكهآرزوواميده
 ايموبهزندگياماميدداد.

ПСЕВДОНИМ: КӨЛӨКӨ

Мен он жети жашында он гүлүмдөн бир гүлүм ачыла элек Рубар деген бир бала элем.

Халепте кичинекей бир айылда жашайт элем.

Ар таңда короздордун үнү менен ойгонуп

Туштө куштардын үнү менен өзүмө келип, Кечинде караңгы болгондо тоодон эскен суук жана катуу шамалдын үнүнөн үйгө чуркайт элем...

Күн чыгышы менен үйдөн чыгып досторум менен айылдын сыртындагы мазардын жанында чогулуп эмне ойноорубузду чечтик. Ар дайым баарыбыз алгач топ ойнойду дейт элек жана чечим чыгаргандан кийин айылдын жолуна барчу элек. Футбол дарбазасын таш менен белгилеп эки киши топторду тузгөндөн кийин ойной баштачубуз. Матч бүткөндө жеңген команда ыр ырдап, жеңилген команданын оюнчулары өз ара

тартышып анан баарыбыз биргеликте ыр ырдап бийлейт элек. Таарыныч жана тартышуулар он минута дагы өтпөй кайра жарашчу элек.

Матчтан кийин түшкү тамакты жеш үчүн үйгө барат элек. Тамагымды жеп бутүп тандыр башындагы апамды өбүп чуркап жолугушуу жерине барчу элем. Досторум менен кечке жуук коргоол ойночу элек. Кеч киргенде үйгө кайтчу элек коңшуларыбыз бизге келчү май чырактын айланасында баарыбыз отурчубуз. Эжем очокто чай демдечү. Маек куруп сүйлөшүп отуруп чайларын ичип кечке калбай үйлөрүнө кайтышат эле.

Эжем жерге төшөк салып баарыбыз уктаганы жатчу эле. Жатып алып тезирээк таң атышын каалайт элем, кайра досторум менен чогулуп топ ойнош үчүн. Көздөрүмдү жабат элем бирок толкундоодон жана бактылуулуктан уктап албайт элем, төшөгүмдө бир оңго бир солго бурулуп кайра уктап калчумун. Көздөрүмдү ачсам күн чыккан болот эле. Чабан тоого жандыктарын оттотууга,

Эркектер талаага иштөөгө,

Аялдар тандыр башына,

Балдар оюн ойногону барчу эле... Адамдардын көздөрүндө жашоого болгон каалоосу бар эле...

Баарыбыз айылыбызда бактылуу жана тынч жашап жаттык эле, баары жакшы эле бирок кыска бир убакыттан кийин согуштун ортосунда калган айылыбыз эми адамдар күлгөн эмес, ыйлаган жана өлгөн бир жерге айланды.

Ал таңда досторумдун жанына чуркап бара албадым, бир жерге чыга албадым, эми күлө да албайт элек...

Эми таңда короз үнүнүн ордуна бомба үнү, Түштө куш үнү ордуна курал үнү, Кеч болсо караңгылыкта тоодон танк үнү келчү болду...

Тоодо чабандардын,
Талаада эркектердин,
Тандыр башында аялдардын,
Мазарлыктын жанында болсо
балдардын жансыз денелери...

Өлүмдүн келе турганынан
баарынын кабары жок эле.Мазарлык
жака чуркайт элек оюн ойноо үчүн
бирок кооз бир айылым эми мазарлыка
айланды. Айылдын аятынын жанында
биз отурган жана суу ичкен булактан
суу ордуна кан агып жатты.Эми жашоо
үчүн мындан кийин биздин колубуздан
келген жалгыз нерсе өлүмдүн
көлөкөсүнөн качуу эле.

Үйүбүзгө келип түшкөн
замбирек эжемди бизден
ажыратты,атам жана байкем бизди
подвалга алып барды,ал жерде
жашынып кеч түшкөнүн күттүк.
Байкемдин көзүндөгү коркуу,апамдын
көз жаштары,атамдын көзүндөгү муң
мени дагы коркутту. Атамды кучактап
эмне кылаарыбызды сурадым,түндү
күтүүбүздү айлана тынчыганда
качуубузду айтты. Батыраак кеч
киришин кааладым анткени күндүз
аябай азап эле,кечээ эле чогуу топ
ойногон,чуркаган досторумдун жансыз
денелери күн ысыгында жыттана
баштады,бул азапка чыдай албайт элем.

Кеч болду атам айлананы
контроль этүүгө сыртка
чыкты,ичкериде аны күттүк бирок көп
убакыттан бери кайтпаганына башына
бир нерсе түштүбү деп тынчсыздандык.
Апам;бир аз күтөйлү,атаң келбесе
сыртка издегени чыгабыз деди.Кыска
бир мөөнөттөн кийин чуркап бирөө
үйгө кирди атам болчу,айлананын тынч
болгонун батыраак даярданып жолго
чыгуубуз керектигин айтты.

Даярданып тоого карай жолго
чыктык.Бардык жер үнсүз бирок бул
үнсүздүк өлүмдүн алып келген
үнсүздүгү эле,эч ким айылда жок
эле,өлүү бир зынданда кармалган

сыяктуу элек. Караңгылыкта айылдан
тездик менен узакташтык, башка бир
өлкөгө жашоо үмүтү менен...

Түн жарымда тоого
бардык,аябай чарчаган элек,бул чарчоо
өлүмдөн качуунун чарчагандыгы эмес
эле, артыбызда калган айылыбыз жана
өлгөн адамдарыбыздын жүрөгүбүздө
калтырган азабынын чарчоосу эле.Эс
алуу үчүн тоодогу үңкүгө
кирдик,ичинде от жагып ысынууга
аракет кылдык.Эс алгандан кийин
сыртка чыктым жана чокуда отуруп
оттор ичинде күйгөн,жыгылган
айылымды карадым. Карап отуруп
өзүмө ушул суроону бердим;кызык бир
күн айылыма кайра келемби?Жообу
аябай кыын эле,алдымдагы жашоонун
мага эмне көрсөтөөрүн,эмне
кылаарымды,кайка бараарымды
билбейт элем.Бирок бир күн жашоодо
бутума турсам туулган жериме кайра
кайтат элем.

Байкем атамдан эмне
кылаарыбызды каяка бараарыбызды
сурады.Атам “бизге эээлик
кылып,бизди кабыл алган жалгыз
өлкөнун Туркия болгонун” айтты.Узун
бир жол сапары күтүп жатат эле
бизди.Даяданып бүтүп жаңы өлкөбүзгө
карай сапар тарттык.

Узун сапарда баратып оюмда ар
кандай жоопсуз суроо бар эле.

Түркияда адамдардын бизге
карата мамилеси жана аракеттери
кандай болот?

Бизди жакшы көрүшөбү?

Бизди өздөрүндөй кабыл
кылышабы?

Жол боюнча буларды ойлонуп
бараттым.Анткени дүйнө адамдардын
баалуулугу жоголгон коомдор менен
толгон эле.Эми боло турган бардык
согуштар адамдардын эркиндиги үчүн
эмес эле күч,жер жана акча үчүн эле.
Чындыгында адамдар үчүн бир нерсе
жасалса бул дүйнө кооз болот.

Беш күндүк жол сапарынын аягында Түркияга бардык.Бизди чек арада күттүрбөстөн дароо кабыл алышты жана Айдын шаарына жайгаштырышты. Мамлекеттин бизге берген мүмкүнчүлүктөрүн көрүп бактылуудуктан ыйладым, эми жолдо ойлонгон бардык ойлордон кутулдум.Адамдардын бизди жакшы көрүүсү,бизди кабыл кылуусунчалык жакшы нерсе жок эле.Атам менен байкеме жумуш беришти,эми кала турган үйүбүз бар,курсагыбызды тойгозгону акчабыз да бар эле.Бул жерде өз үйүбүздөгүдөй элек. Ошентип жарык күндөр келе турганына үмүт артты.

Кыска бир убакыттан кийин биз жашаган подъезде каршыбыздагы коңшубуз Мустафа агай үйүбүзгө келди.Ал мектепте мугалим болуп иштейт,менин окуум жөнүндө үй бүлөм менен сүйлөштү. Бардык окуу чыгымдарын өзү төлөй турганын айтты.Атам “Мен дагы Рубардын окушун каалайм,эмне керек болсо кылганга даярмын” деди.Мустафа агай менен эртеси күнү мектепке барып окууга катталуу иштерин бүтүрүп,анан базарга бардык. Окуу каражаттарымдын баарын (дептер,өчүргүч,калем,китеп)алгандан кийин кечке жуук үйгө бардык.Ушунчалык бактылуу элем,түшүндүрө албай турган бир сезим эле.

Аябай толкунданып эрте менен мектепке бардым,класска киргенде уялдым, баары мага карап жатты эле,акырын үн менен салам дедим.Агай жаныма келип салам,кош келдин,уялба сени класстагылар менен тааныштырайын деди. Классташтарым менен таанышкандан кийин сабак өтө баштадык.Сабак өтүп жатып парталашым мага түшүнбөгөн бир темам болсо жардам берээрин

айтты.Мени өз араларына ушуналык тез кошкону мени сүйүнттү.Баары ушунчалык чын көңүлдөн эле.

Мектеп турмушум жакшы башталып, жакшы бүтүүсү керек эле.Өзүмө бир сөз бердим бир күн туулган жериме барып мугалим болуп сабак берем.

Он беш жылдан кийин мугалим болгондон кийин туулган жериме бардым.

Ал жердеги адамдарга Түркияда алган бардык билимимди үйрөттүм. Аларга ар дайым бир турмуштун жана жашоо убадасынын болгонун айтып бердим...

Ооба,убакыттын даба боло албай турган жаралар бар бирок бул жаралар эч качан үмүтүңөрдү өчүрбөйт.Бул жараларды бастырып жашоого үмүт байлайсыңар...

Кыялдарымды жана мага жашоо үмүтү берген ТҮРК ЭЛИ ЖАНА ТҮРК МАМЛЕКЕТИНЕ ТЕРЕҢ ЫРАХМАТ АЙТАМ...

SENCA

... sembildeček z imenom Ruben jesedemnajst let mojegamladihpomladi. Živelsem v majhnivasici v Alepu. Vsakojutro se zbudiobzv okihpetelini, opoldnesem se prihodki z zvokomptic,

Večersmolepiahladno z gore potemno in semtekeldomovpredostrovetravok ...

Bomoodločili, kajbomoigrajoskopaj s jevzhajajočesonce, zbraneizhišeobpokopališčuizvennaselja s prijatelji. Vsakič, kogremo do zaselkavasipoprvi play žogo in jazpravim, da sprejmeodločitev. Po namestitvi dva sklopa vratnicama prepoznajo kamnov smo začeli igrati. Match play vrvi končal zmagovalni strani, medtem ko so igralci, ki izgubi ekipe za razpravo med seboj, potem pa bi peli vse pesmi pojemo igrajo z vrvmi. Zdaj

razpravljali o miru bi celo našo sredi dopoldneva in deset minut.

Po tekmi, gremo domov na kosilo. Po jedo kosilo poljubov je bila moja mama diagnosticirali na začetku sem uporabil, da gredo teče na naše zbirališče. Igrali smo frnikole s prijatelji do večera. Naša soseda vrne domov po temi, bi sedel s prekrižanimi nogami vse okoli nas je imel dohodek plin svetilke. Moja sestra je bila v gnoja peči pivo čaj. Ne ostanejo dolgo vključujejo čaj spremlja pogovor bi šel na svoje domove.

Moja sestra je bila takoj ugotovi svoje mesto gremo v posteljo in spanje vso družino. Želim si, da bi vstopil v trenutek pred spanjem, zjutraj, zbrati ponovno igranje iger s prijatelji. Zaprl sem oči, vendar nisem mogel spati od vznemirjenja in sreče, sem po levi in desni zavoji zaspal v postelji. Odprl sem oči bi že davne dni.

Gorski pastirji pasejo živali,
Moški, ki delajo na tem področju,
Ženske so po definiciji

Otroci, ki se uporabljajo, da gredo ven, da igrajo ...

Ljudje so imeli oči ljubiti življenje ...

Vsi smo živeli srečno in mirno, v naši vasi, vse je bilo zelo lepo, ampak naša vas kmalu po vojni ni več zaljubljen v sredini, kjer se ljudje smejali, jok in je postala kraj, kjer je umrl.

Eden od mojih prijateljev ne bi mogel teči zjutraj, nisem mogla nikamor več

Nismo mogli niti smejati ...

Zdaj, zvočne bombe namesto zvočnih petelin zjutraj,

Opoldnezvokpticnamestostrele,
Večerjebilsmolatemnogor-

skotopništvo in tankiprihodkiavdio ...

pastirji v gorah,
Področje moških,

Ženske so bile ugotovljenena-začetku,

Pokopališčepolegtrupelotrok ...

Smrt ni vedela za vsakogar, od prihodnosti. Mi odhitela je, da igrajo lepo

vaško pokopališče, zdaj pa je postal pokopališče. Sedimo ob vodnjaku na vaškem trgu in vodo pijemo vodo namesto krvi začela teči. več

Edina stvar, ki smo naredili po tem je bilo, da imajo v živo pobeg iz sence smrti.

Žoga je zadela mojo sestro, ki nam je dala v našo hišo, moj oče in moj brat nas je popeljal v klet zdaj pričakujemo, da jih je treba shraniti in mi večer. Strah v očeh moj brat, moja mama obžaluje, bolečine v očeh mojega očeta me je prestrašil še bolj. Sem objel očeta in ga vprašal, kaj storiti; večer nam je rekel, naj počaka polegel, kako razmišljamo. Vprašal sem jo za trenutek pred mrakom, da je dan, saj je bil AC kot včeraj sem se igral z žogo, sem tekkel, sem vrvi, razrezane mrtvo telo prijatelji so začeli vonj sonce, nisem mogel prenašati bolečino.

Večerja je bil moj oče okrog, da preverite, čakamo njega notranjosti, vendar se je nekaj zgodilo, dolgo časa, ki ga dönemeyin smo zaskrbljeni. Moja mama; "Počakajmo malo več, gremo v iskanju očeta ni prišel ven," je dejal. Kmalu potem, ko je moj oče hodil en delovanje; Dejal je, da se moramo postaviti po cesti, ki je sedaj pripravljen za prebivalce.

Odpravila sva se proti goram pripravljene. Povsod je bila zelo mirna, ampak ta tišina je bila tišina, ki jo smrt, ni bilo nikogar, smo imeli v ječo, če mrtve vasi. Hitro smo stran od vasi skozi temo, v upanju, da pristanejo drugo življenje ...

Imamo zelo utrujen po polnoči gore pobeg, ki ni bila utrujenost utrujenost od mrtvih, naša vas pustimo za nami bolečine in utrujenost, ki je ostal v naših srcih naših ljudi je umrlo. Smo vstopili v jamo v gorah, da se sprostite, je skušal prižgati ogenj znotraj segrevanja. Po počiva pekoč občutek v plamenih je šel ven in sedel na skali hriba, sem videl moj vas uničena. Sem si vprašal to vprašanje ob gledanju; zanima me, če bom spet prišel en dan moje vasi? Odgovor je bil

tako trd, da ni mogel niti predstavljati življenja pred mano, da mi pokaže, kaj, kar sem doživela, nisem vedel, kam iti. Toda nekega dne sem nadalj nazaj v svoje življenje z lastnimi rokami v tej deželi.

Kaj storiti, če gremo v Abu oče je vprašal. nas je oče bo trajalo, Turčija je edina država, ki nas bodo sprejeli, 'je rekel. Dolga pot, ki nas čaka. Po okrevanju, smo se podali na naš novi dom.

Bilo je toliko neodgovorjenih vprašanj v mojih mislih med naše naporno potovanje.

Kaj se bo zgodilo z nami pred odnos in vedenje ljudi v Turčiji?

Ali so nam všeč?

Ali bodo nas sprejeli kot da je eden od njih?

Ustavil sem se, da jih obravnava na poti. Ker ljudem ni bilo več devalvacija napolnjena s svetovne skupnosti. Zdaj, ko so vse vojne, ki za moč, ne svoboda ljudi, za zemljišča in denar. Res je nekaj ljudi, ki bi ta svet bilo lepo.

Smo na koncu petdnevnega potovanja v Turčijo. Etil nikoli sprejel takoj, brez čakanja na nas in nas dal v obmejnem mestu Aydin. Sem jokal od sreče, ko sem videl stanje objektov ponujajo nam, tako sem mislil, da je brez vseh misli sedaj. Ljudje nas radi, sprejmite nas ni bilo nič tako lepo. Moj oče in moj brat so diagnosticirali delovna mesta ne bodo več imeli hišo in smo imeli denarja za krmo naš želodec. Kot da tukaj Aydin svoj dom. Torej je svetle dni postavljeno možnost prihodnosti.

Po kratkem času sva ostala v stanovanju proti naši sosednji Mustafa učitelj prišel v naš dom. Bil je učitelj v srednji šoli, in je govoril z mojo družino, za moje branje. Je dejal, da bi krije stroške vseh šol. Moj oče "Rad bi prebral kaj rubare sem pripravljen, če boste morali storiti," je dejal. Šli smo v nakupovalno središče po tem učitelja Mustafa šel v šolo naslednji dan s postopkom registracije. vse moje potrebe šole (knjige, radirke, svinčniki, knjige), smo šli domov po prihodu proti večeru. Bil sem tako vesel, da je bilo nepopisno občutek.

Bil sem v zadregi, ko sem vstopil v razred, sem šel v šolo z velikim navdušenjem zjutraj vsi so me gledali, sem pozdravil s hripavim glasom. Učitelj prišel blizu mi je rekel zdravo ni treba biti sram, naj vam predstavim ste dobrodošli razred. Po srečanju s svojimi sošolci, smo začeli delati razrede. Dejal seveda bi pomagala svojemu prijatelju pri obdelavi kot predmet, da me ne razumejo. Bili smo zelo veseli, da bo njihov me pokliče tako hitro. Vsekarvam-lahkopovem, da jetakoprijazen in iskren.

Šola se je začela življenje na dober način, da se mora končati na dober način. Iti v deželo, kjer sem se rodil en dan sem obljubil, da sam sem učitelj ...

Petnajst let pozneje sem šel na zemljo, kjer sem bil rojen za zmago pravico biti učitelj.

Prenesem vse dragocene informacije, ki sem sam sodeloval v ljudi, ki tam v Turčijo.

Vedno sem jim povedal, da je življenje in obljubo o življenju ...

Ja, ne more biti salve ranečasa, vendar-nikoli ne upam, da to ne uničisvojerane. Teranebosteobdržalipritis komupanježivljenja ...

Daje mi mojesanje in upanjenavečnoživljenjepozasluga Turki in Turčija...

اش۔ ایک بھی روٹیر کب گور کی ضبل سترہ ایک ہیں --

ربی کھل ی جوا ہیری گور ہیں

تھب۔ ریتب ہیں گیوں ضے چھوٹے ایک کے دلت ہیں تھی۔

ہوں، جبگتت ضبتھ کے آواز کی ہر غوں ہیں صبح ہر

ہوں، تَب ض کی آوازوں کی ڈوں پر ے ہیں وقت کے دوپہر

گھر ہیں، تو ہے لگتت ے ہو ڈھیرا اور ہے دہلتی غیم جت

ہوں، تھبگتت طرف کی

ہیں۔۔۔ جبئی ہو غروع ے چلا ہوائیں سترد ضے پہیڑ گہ کیو

تھے جبئے آ تپہر ضے گھروں ے اپ بیہن گتتے کے ضورج

کر بن ہل ضبتھ کے دوضنوں اور

فیصلہ کب ے کھیل ضبتھ کے فجر ضبتی تپہر کے گیوں

تھے کرتے فیصلہ پھر بن تھے کرتے

ہوتت ب کھیل ضبتھ کے ڈگی ہوی گہ اور کھیلیں کیب کے

گول پھر ب جب طرف کی گیوں پھر اور

تھی تکپویر ضبتھ کے پتھروں کو جگہ والی ے کر

ب کھل کر ب ت ثیویں دو کے کرتے۔ اش

گیتی ضبتھ اور تچتے دبلے تین فیتخ کی ہیچ کرتے۔ غروع

کے تین والی ے ہیر اور

تچتے دبلے بن پھر لیکی تھے کر تڈت ہیں آپص کھلاڑیوں

ہوہری گبتے ب گب کر ہل اور

کو ڈنگی ز. بے ٹہب خوی ٹہبے کے ی پب ضے ہیں اش اہ
 ہویں ضے اہ لے کے ے تہبہ
 بے۔ ب ٹچ ضے ضبے کے ہوت
 ہجہ ٹہی ہیری ے اش گرا گھر ہوبرے جو گولا کب توپ وہ
 اور والد ہیرے لی۔ چہبی ضے
 گئے لے ہیں ے خب تہ ہویں پر طور فوری ٹہبی ہیرے
 کب غیم اور چہبی ویں بن اور
 خوف، ہیں گھوں آ کی ٹہبی ہیرے۔ لگئے ے کر ٹظبر ا
 ہیرے اور ہرٹھے کے ہن ہیری
 دب ڈال ڈر زبیدہ اور ہیں ہجہ ے درد ہیں گھوں آ کی والد
 گئے کو والد ے اپ ے ہیں
 کب ے ہوں ا گئے؛ کریں کب بن اثت کے اور پوجہب لگبب
 گئے کریں ٹظبر ا تک رات بن کہ
 ئ جت کے تہب چہب ہن ہیں۔ گئے جبئیں ٹہبگ بن پھر اور
 یہ جبے، بو ڈہیرا ا ہو ہوکی جلدی
 اور رہب کھیل ضے ڈگی ہیں ہی کل تہب، دہ تکلیف ٹہت دی
 پر دبے اور تھے حوظ صت بن
 ہیں ٹکڑوں کی دوضتوں ہیرے اہ اور تھے، رہے کر رقص
 ضورج لاغیں نبجی ہونیں
 درد یہ لے ہیرے تھیں، ہوگئیں غرور ب گل یچے کے
 تہب۔ صب بھوکی ب کر ڈداغت
 ا بن گئے، ٹہر ے کر پڑنبل چ جب والد ہیرے ہونی، غم جت
 تھے رہے کر ٹظبر ا کب ای ڈر
 وہ اور گی بو دبیر ٹہت جت ہونے ڈہ فکر ٹہت بن لیکي،
 ے ہیں ہیری۔ آئے ہیں واپس
 والد توہیرے اگر ہیں، کرتے ٹظبر ا اور دبیر تھوڑی کب؛
 ے دیکھ کو ای بن تو آئے و واپس
 کوئی ٹکچڈ، کے دبیر تھوڑی۔ گئے جبے ٹہر لے کے
 والد ہیرے وہ اور آیب ڈر ا کے ٹہبگ
 اٹی ہیں کلاقمے کے گرد ارد کہ تثبب ہویں ے ہوں ا۔ تھے
 کر تبیر ہویں اور بے ضکوی
 بے۔ ب گل
 جگہ ہر۔ لگئے ے جب طرف کی پہبڑ اور گئے ہو تبیر بن
 یہ لیکي تھی، خبھوگی ٹہت
 تہب، ہن ٹہی کوئی ہیں، گبوں تھی لانی ہوت خبھوگی
 ہویں جبے تہب رہب لگ ایطے
 اہبڈ کی ڈنگی ز پر طور فوری بن۔ بو کب قبڈ ہیں جیل ہردہ
 ایک ہیں ڈہیرے ا ضبٹھ کے
 پڑے۔۔۔ چل طرف کی وطی دوضے
 ہوئے تھکے ٹہت بن گئے، چ پہ پر پہبڑ بن کو رات آدھی
 ضے ہوت تھکبوٹ یہ لیکي تھے
 اپ اور گبوں ے اپ تھکبوٹ یہ تھی، ہن کی ے ٹہگ کے ٹچ
 کی ے چھوڑ کو لوگوں ہردہ ے
 کے پہبڑ لے کے ے کر آرام بن تھی۔ ہیں دلوں ہوبرے درد
 ڈر ا اور ہوئے داخل ہیں غبر
 کے ے کر آرام۔ کی کوغے کی ے کر گرم کر جلائی آگ
 ٹرٹبڈ ے اپ اور گب ٹہر ہیں ٹکچڈ،
 ہیرا کر، ٹہٹھ پر ٹکڑے کے پتھر ایک دیکھب کو گبوں ہوئے
 یہ رہب جل ہیں آگ گبوں
 کب: کبب ضوال ایک ضے آپ ے اپ ے ہیں ہوئے دیکھتے
 ے اپ دی کٹی پھر ٹبر ایک ہیں
 ضوچ ہیں تہب، مگکل ٹہت جواہ کب اش گب؟ اوں پیش گبوں
 والی ے ا کے تہب ضکتب ہن
 کب چیس کص ہجہ گی، دکھبے کب ہجہ ڈہ آئی ڈنگی ز
 ہیں کہیں اور گب پڑے ب کر ب ضبہ

فوری بن اور تھی رہتی ہن جبری ٹھی تک ہ دش ڈنڈ
 لے۔ کر صلخ پر طور
 جبے گھر لے کے ے کب کے دوہر بن ٹکچڈ، کے کھیل
 ئ اپ ٹکچڈ، کے ے کب ب کب ب اپ ہیں
 چلا جگہ کی ہلاقت ہوبری ٹکچڈ، کر ے د توضہ کو ہیں
 ٹہٹھی پیش کے ڈور ت جو۔ جبتب
 والا ہبرٹل تک غیم ضبٹھ کے دوضتوں ے اپ ہیں ہوتیں۔
 بن تو جبتب بو ڈہیرا ا جت۔ کھلتب کھیل
 آتے پڑوضی گھر ہوبرے پھر جبتب۔ لوٹ واپس کو گھروں
 گبب طرح کی ضٹنٹل ٹہرتی اور
 ہیں جولے گرم ٹہی ہیری۔ تھے جبے ٹہٹھ گرد کے لیوہ
 کے جبے بن پھر۔ بٹی ٹ جبے
 کو گھروں پہلے ضے ے ہو رات زبیدہ اور کرتے تبئیں ضبٹھ
 ۔ جبے چلے واپس
 خب توہم اور لگبئی ٹظتر ہوبرے پر طور فوری ٹہی ہیری
 جبے۔ جبے ضو ارکی کے ڈای
 ہو غرور ٹظبر ا کب صخ ہجہ لیٹنٹ ہیں ٹظتر ہیں ہی
 پھر ہیں اور ہو صخ جلد کہ جبتب،
 گھوں آئی اپ ہیں۔ کھیلوں ضبٹھ کے دوضتوں ے اپ ضے
 و حوظ ہجہ لیکي کرتب، ڈٹ
 ہیں ٹظتر ہیں آئی۔ ے ڈئی ضے وجہ کی خوگی اور خرور
 ضو پھر اور ہوتب ادھر ادھر
 ہوا چڑھ دی تو، کھولتب گھیں آئی اپ ہیں جت۔ جبتب
 تہب۔ ہوتب
 کر لے ے چرا کو وروں جب ے اپ ہیں پہبڑوں چرواہے،
 جبے
 جبے، ے کر کیم ہیں کھیتوں ہرد
 ے، ضبہ کے ڈور ت خواتبی
 جبے۔۔۔ لیے کے ے کھیل کھیل ٹچے
 تہب۔۔۔ پیر لے کے ڈنگی ز ہیں گھوں آ کی لوگوں
 رہ ضبٹھ کے اہی اور خوگی ہیں ٹہت گبوں ے اپ صت بن
 ٹہت کچھ صت تھے، رہے
 ج ہویں ٹکچڈ، کے وقت ہختصر ایک لیکي تہب، خوٹصورت
 دب چھوڑ ہیں درہیبی کے گ
 ہ لوگ جبیں تہب گبب ٹی جگہ ایطی ایک گبوں ہوبرا اہ گبب،
 اور روتے ٹلکے تھے ہن طے
 تھے۔ ہرتے
 ضکتب جب ہن پیش کے دوضتوں ے اپ ہیں صخ ایک
 بن اہ تہب، ضکتب جب ہن کہیں ہیں تہب،
 ہیں۔۔۔ ضکتب ہن ٹھی ص ہ
 ٹجبے، کے آواز کی ہرغے تھی دبئی ہئی ض آواز کی ن اہ
 تھی دبئی ہئی ض آواز کی گولیوں کی ڈوق ٹ کو دوہر
 ٹجبے، کے آواز کی چڑب
 ک ٹی اور توپ ہیں ڈہیرے ا ضے پہبڑوں ہیں، ضببہ غم
 تھی۔۔۔ دبئی ہئی ض آواز کی
 چرواہے ہیں پہبڑوں
 ہرد، ہیں کھیتوں
 خواتبی، ے ضبہ کے ڈور ت
 لاغیں۔۔۔ جبی ٹے کی ٹچوں ضبٹھ، کے قجرضتی
 کھیل ایک بن۔ بے رہی آ ہوت کے تہب واقف ب کوئی ہر
 کے ضبٹھ قجرضتی لے کے ے کھیل
 پورا ہیرا اہ لیکي تھے، کرتے اصت کبول جگہ والی
 چکب ٹی قجرضتی ایک گبوں خوٹصورت
 ٹہٹھتے بن پیش کے جس بے چگہوہ ایک ہیں گبوں بے
 تھے، پیے ی پب ضے اش اور تھے

ربب دیکھ طرف ہیری صت گہ کیو ہوا، داخل ہیں کلاش
 آواز کرکع ایک ے ہیں تھے،
 تن بیلو کب اور آئے پیش ہیرے اضتبد۔ کب بیلو ضے
 کلاش تکچرف توہیرا ہیں بو ہت پری گبی
 ے کر ہلاقت ضے جوہگتوں ہن ے اپ۔ ہوں کرواتب ضے
 کب غرور کورش ے ہن شکچذ، کے
 ے ضوجھ کچھ ہجھے اگر کہ کب ہجھے ے دوصت ہیرے
 اش۔ گب کرے ہند ہیری وہ تو آئے
 ات ہجھے ے صت ای کے ہوئے ی خوگی ثبت ہجھے ضے
 کر قجول درہیبی ے اپ جلدی ئ
 ہیں۔ ہخلص اور جھجھک ئے ثبت صت وہ۔ ایب
 ہوئی غرور ضے طرح اچھی ایک ڈگی ز کی اضکول ہیرے
 بو ختن ضے طرح اچھی اور
 ایک کہ کب وگذہ ایک ضے آپ ے اپ ے ہیں۔ گی
 تھب ہوا پیدا ہیں جہیں ہلک ے اپ ہیں دی
 گب۔۔۔ پڑھو کر ئی اضتبد ایک اور گب جیوں
 ، گیب واپص وپی ے اپ ہیں شکچذ ضبل ڈرہ پ
 کے۔ ئی اضتبد ایک
 دی کو لوگوں کے وہیں مکلوہبت قیوتی توہم ے ہیں
 تھی۔ کی دبصل ہیں ترکی ے ہیں جو
 ز اور ہے ڈگی ز ایک کے کب ہو گہ ہیں ا ے ہیں
 تھی۔۔۔ وگذہ کب ڈگی
 وقت ہرہن کی جی ہیں ہوتے زخن ایطے ہیں، جی
 اہیڈ کی آپ زخن یہ لیکہ ہوتی، ہیں ہیں
 ز کر دنب کو زخووں ای آپ۔ ضکتے کر ہیں تجبہ کو
 ہیں۔۔۔ ضکتے رہ قبئن پر اہیڈ کی ڈگی
 کب، ریہصت ترک اور قوم ترک غکر یہ لاهذود
 وگذہ کب ڈگی ز اور خواہ ہیرے ہجھے
 ے۔۔۔ کے ے دی

تو ریب ڈہ ز ہیں گر ا لیکہ۔ تھب پتہ ہیں ہجھے گب، جیوں
 ضرور ہلک ے اپ ہیں دی ایک
 گب۔ آوں کے لوٹ واپص
 جیوں کہیں ہن کے پوجھب ضے والد ہیرے ے تھبئی ہیرے
 ہیرے۔ گے کریں کب ہن ، گے
 ہلک وادز ترکی گب، لے لگب گلے ہویں ترکی ' کب ے والد
 ' گب لے کر قجول ہویں جو ہے
 ہوت کو دوصرے ایک۔ تھب ب کر تھب ہویں صفر طویل ایک
 گھر لے ے اپ ہن شکچذ، کے دیے
 ہوئے۔ ے روا طرف کی
 ضے ثبت ہیں رہی ہیرے دورای کے صفر مگنکل ہوبرے
 تھے۔ سوال
 گول طرز اور رویہ طرف ہوبری کب کے لوگوں ترکی
 گب؟ ہو کیطب
 گے؟ کریں ڈہ پط ہویں وہ کب
 گے؟ کریں قجول طرح کی وں اپ ہویں وہ کب
 . ریب صوجتہ ہیں ہیرے کے صت ای راضے پورے ہیں
 ضے مکبغروں ثبت کے یب د گہ کیو
 ہوتی گن ج تھی ئ جت اہ۔ ہے ہیں قدر کوئی لوگوں جہیں ہیں
 آزادی کی لوگوں وہ ہے
 ہوتیں لے کے پیطے اور زہیب طبقت، تلکہ ہوتیں لے کے
 جینے ہو اچھی یب د یہ۔ ہیں
 جینے۔ کب کچھ واقچی لے کے لوگوں اگر گی
 ے ہوں ا۔ تھے ہیں ترکی شکچذ کے صفر کے روز چ پب ہن
 صردذ کب قجول ہویں طور فوری
 ریہصت صہولیت جو۔ گے چ پہ غہر کے آیدی ہویں اور پر
 ثبت ہیں دیکھ وہ دیں، ہویں ے
 - دیں گبل ضے خیلات صوجنی صت وہ ے ہیں ہوا، خوگی
 ثبت ضے ہن لوگ صت ہیں
 ہوں ا۔ ایب کر قجول ہویں اور تھے رہے کر ضلوک اچھب
 کو تھبئی ہیرے اور والد ہیرے ے
 اور ہے گھر ایک پیش ہیرے اہ اور دیب ہوقع کب ے کر کم
 ہیں پیطے کیفی پیش ہیرے
 اش۔ ہوں ہیں گھر ہی ے اپ ہن کے تھب ریب لگ ایطب ہویں
 کے وں د اچھے ہواری طرح،
 ہوا۔ اضبفہ ہیں اہیڈ کی ے آقریت
 شکچذ کے دیر تھوڑی ہصطفی، اضتبد پڑوضی، ہوبرے
 ایک وہ۔ لائے تاکریف ٹ اپیرٹو ہوبرے
 والذیب ہیرے ے ہوں ا اور تھے اضتبد ایک ہیں اضکول ہینی
 ثبت کی تکچلین ہیری ضے
 اخراجیت توہم کے اضکول ہیرے وہ کہ کب ے ہوں ا۔ کی
 والد ہیرے۔ گے کریں ادبٹہ کب
 کے اش اور ہوں چہتہ ب ٹھج اضکول کو روٹیر ' کب، ے
 ہیں ہے ضرورت تھی جو لے
 کے ہصطفی اضتبد ہن دی اگلے۔ 'ہوں تبیر لے کے ے کر
 ہورجٹری گئی گئے نزار ضبتہ
 توہم کی ضرورت لے کے اضکول ہیرے۔ شکچذ کے ے کرا
 قلن، رٹر، نک، وٹ (چیسین
 ات ہیں۔ گئے چلے گھر ہیں غم ہن شکچذ، کے ے لی) کتبہ
 ثیبی ادطیش یہ کے تھب خوٹ ب
 ضکتہ۔ کر ہیں
 ، گیب اضکول ضبتہ کے خروٹ و جوط ثبت صجخ ہیں
 جت ہونی ڈاگی غرہ ثبت ہجھے